נמ א ב ג מיי' פ"ו מהל' עירובין הל' ד סמג

עשיו ה טוש"ע ה"ה סי

מח סעיף ב:

עירובין הל' ט סמג ז א טור ש"ע א"ח סיי

מפנ סעיף א:

עשין א טוו

:20

להלון, ב) [בקידושין נח.

רבה על מר יהודה פלגחה

פרש"י קנטר רגיל לחלוק על חביריו], ג) [לעיל לא:],

ד) ובמשנה שבמשניות גרם

מ"ו, ו) בס"ח: ישובה, וכן

להלו. ז) בס"י איתא שאיו בה

ליטק, היל מין מין למיל מו.], דיורין דהא, ה) [לעיל מו.], ע) בס"א: לרשע, י) [ל"ל

וביטל לנוז, כ) בס"ח:

כמשומדים, ל) משומד,

הנהות הב"ח

עיר (ל) רש"י ד"ה אף עיר (כו' ואע"ג דיש לה חומה:

רי ר"מו. ה) רש"ל ורש"ל

לית דחש להא דר' עקיבא. דקיימא לן כדברי המיקל בעירוב כדפי׳ בקונט׳ ותחומין דרבנן כדפי׳ בפ׳ מי שהוליאוהו (לעיל דף מו.):

הדרן עלך כיצד מעברין

הדר. ר' אליעזר בן יעקב אומר עד שיהו ב' ישראלים אוסרים בו'. משמע דאתרוייהו קאי ר"א בן יעקב אעכו"ם ואכותי ובגמ' מפרש דטעמא דראב"י דכיון דעכו"ם חשוד אשפיכות דמים בתרי דשכיחי דדיירי גזרו בהו רבנן שמא ילמד ממעשיו כו׳ וא״ת והרי כותים דלא חשידי אשפיכות דמים ולא ארביעה כדמוכח פ"ק דמס' ע"ג (דף טו:) שמעמידין בהמה בפונדקאות של כותים ומתיחדין עמהם א"כ שכיחי דדיירי ונגזור בחד ואין לומר דר"א בן יעקב סבר דכותים גרי אריות הן וחשידי דהא אפילו למ״ד גרי אריות הן לא חשידי מדפריך התם בע"ו עלה מברייתא דאסרו למכור בהמה דקה לכותים ורוצה להוכיח מתוך כך דטעמא משום דאתי לזבוני לעכו"ם ולא משום דחשידי ואמאי דלמא בכותים גרי אריות או גרי אמת הן פליגי ואומר ר"י דעיקר תקנה משום עכו״ם איתקן שמא ילמד ממעשיו ולא משום בדוקי וכותי ואגב שחסרו בעכו"ם חסרו נמי בכותי

אמר רבן גמליאל מעשה בצדוקי א' בו'. קסבר לדוקי אינו כעכו"ם כדמפרש בגמ' ופי' בקונטרם אבל בכותי מודה דהרי הוא כעכו"ם משום דגרי אריות הן ואע"ג דת"ק דאסר כותי היינו רבי מאיר כדאמר בגמ' ושמעינן ליה דקסבר גרי אמת הן בפרק ד' וה' (ב"ק דף לח:) ואפ"ה אסר בכותי מ"מ הולרך בקונטרס לפרש טעמה דר"ג משום גרי הריות דת"ק ניחא דלא מפליג בין לדוקי לכותי ואסר לדוקי אע"ג דישראל גמור הוא וה"ה בכותי אבל לר"ג דמפליג בין לדוקי לכותי ע"כ לריך לומר משום דלדוקי ישראל גמור הוא וכותי עו"ג גמול דגרי אריות הן ומיהו קשיא לר"י דמשמע בהדיא בפ"ק דגיטין (דף י.) דר"ג סבר ליה דכותים גרי אמת הן דמכשיר גט ששני עדיו כותים ואמר נמי בפ"ק דחולין (דף ה:) דר"ג ובית דינו נמנו אשחיטת כותים ואסרוה ומפרש התם טעמא משום דקבירא להו כר"מ

החמיר בהן יותר מן העכו"ם:

דגזר על יינס לפי שנמלא להם דמות יונה וחייש למיעוט ש"מ דגרי אמת הן דאי גרי אריות הן לא היה לריך למיגזר עליהן ומאליהן קמיתסרי ובקונטרס פירש דההיא רבן גמליאל בנו של ר' יהודה הנשיח אבל תימה דבכל מקום רגיל לקרותו או רבן גמליאל בר רבי או רבן גמליאל בנו של ר"י הנשיא ועוד דלא יתכן דר"מ דהוה קודם רבן גמליאל בר רבי גזר על יינם דרבנן ושבק שחיטה דאורייתא שהוצרך ר"ג ב"ר לגזור עליה ועוד דאין סברא כלל

דאם גזר על יינם משום יין נסך שתהא שחיטתם מותרת כיון שנחשבו כמומרי׳ כ׳ לעכו״ם דהא אמרינן בפ״ק דחולין (דף ה.) מומר נ׳ לעכו״ם אסור לארול מעשה בלדוקי שהיה דר עמנו במבוי. וביטלנוי רשותו:

גמ' אמר רב יהודה אמר שמואל שבת בעיר חריבה לרבנן מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה הניח את עירובו בעיר חריבה אין לו ממקום עירובו אלא אלפים אמה ר"א אומר א אחד שבת ואחד הניח מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה מיתיבי אמר להן ר"ע אי אתם מודים לי בנותן את עירובו במערה שאין לו ממקום עירובו אלא אלפים אמה אמרו לו אימתי בזמן שאין בה דיורין הא באין בה דיורין מודו ליה מאי אין בה דיורין אינה ראויה לדירה תא שמע - שבת בעיר אפי׳ היא גדולה כאנמיוכיא במערה אפילו היא כמערת צדקיהו מלך יהודה מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה קתני עיר דומיא דמערה מה מערה חריבה אף עיר חריבה ושבת אין אבל הניח לא מני אילימא רבי עקיבא מאי איריא חריבה אפילו ישיבה ש נמי אלא לאו רבנן וטעמא דשבת אין אבל הניח לא לא תימא עיר דומיא דמערה אלא אימא מערה דומיא דעיר מה עיר ישיבה אף מערה ישיבה ורבי עקיבא היא דאמר אין לו ממקום עירובו אלא אלפים אמה ובשבת מודי והא כמערת צדקיהו קתני כמערת צדקיהו ולא כמערת צדקיהו כמערת צדקיהו גדולה ולא כמערת צדקיהו דאילו התם חריבה והכא ישיבה מר יהודה אשכחינהו לבני מברכתא דקא מותבי עירובייהו כבי כנישתא דבי אגובר אמר להו גוו ביה מפי כי היכי דלישתרי לכו מפי אמר ליה רבא פ פלגאה בעירובין י לית דחש להא דרבי עקיבא:

הדרן עלך כיצד מעברין

הדר עם העכו"ם בחצר או עם ° מי שאינו מודה בעירוב הרי זה אוסר עליו י ר' אליעזר בן יעקב אומר ד לעולם אינו אוםר עד שיהו שני ישראלים אוסרין זה על זה אמר ר"ג מעשה בצדוקי אחד שהיה דר עמנו במבוי בירושלים ואמר לנו אבא מהרו והוציאו את הכלים למבוי עד שלא יוציא ויאסר עליכם רבי יהודה אומר בלשון אחר מהרו ועשו צרכיכם במבוי עד שלא יוציא ויאסר עליכם:

גבו' בעיר חריבה. מדיוריה אבל מחילותיה קיימות סביב לה: לרבנן מהלך את כולה. דהא שבת באויר מחיצות. והוא הדין לר"ע והא דנקט רבנן משום המניח עירובו דבעי למיתני חילוק בין חריבה לישיבה ולר"ע אפי׳ בישיבה אין לו ממקום עירובו אלא אלפים: הניח עירובו בעיר חריבה כו'. דכי אמור

רבנן כל העיר לו כד׳ אמות במיושבת כדתנן בהדיא אימתי בומן שאין בה דיורין אלמא בחריבה מודו: ה"ג הא באין בה דיורין מודין ליה: אינה ראויה לדירה. שנפלו מחילותיה: מערת לדקיהו. גדולה היתה והיא שינא בה לדקיהו לילה מירושלים לברוח מפני הכשדים כדכתיב בירמיה (כב) ותבקע העיר וגו': אף עיר חריבה. ועל כרחך חריבה מדיורין ולא מחומה דאי מחומה לא הוי תני מהלך את כולה כיון דלא שבת באויר מחילות ה (וה"ה ר' עקיבא) ואע"ג דיש (ש) חומה קתני שבת ולא קתני הניח: מני. הא דלא תני הניח: אי נימא ר"ע. דלית ליה בהניח מהלך את כולה אמאי תנא עיר דומיא דמערה למימר דבחריבה קאי: אפי' ישיבהי נמי. הניח לר"ע לא והא ליכא למימר דהא דנהט חריבה משום שבת נהט למימר אע"ג דהיא חריבה היכא דשבת מהלך את כולה הא מאי איריא עיר אפילו תל ונקע וקמה קלורה ושיבולין מקיפות אותה אמרן בפרקין קמא (דף טו.) מהלך את כולה: אלא לאו רבנן. ושמע מינה בחריבה מודו דהא על כרחך הא דנקט חריבה משום שיורא דשייר ולא תנא הניח נקט לה: אף מערה ישיבה. ולאשמעינן דאפ״ה שבת אין הניח לא כר"ע: והא למערת לדקיהו קקני. יואין שם דיורין [דרין] דהא של מלך היתה. א"נ השתא לית בה דיורין: בכי כנישתא דבי אגובר. בית הכנסת גדול היה וכולו מובלע באלפים של תחום מברכתא והם לא היו חוששין להוליך העירוב עד סופו ולהניחו שם דסבירא להו כרבנן דכיון דמונח באויר מחילות מהלכין את כולו וחולה לו אלפים: גוו ביה טפי. העמיקו עוד להעמיד העירוב עד סופו ולהניחו שם: כי היכי דלישתרו לכו טפי. דהא ממקום העירוב בעיתו למדוד: פלגאה. חולק על חכמים אתה: בעירוביו לית דחש להא דרבי עקיבא. דקי"לי הלכה

הדרן עלך כיצד מעברין

כדברי המיקל בעירוב:

הדר עם העכו"ם או עם מי שאינו מודה בעירוב. כותי כדאמר בפרק בכל מערבין (לעיל לא:): אוסר עליו. לטלטל מביתו לחלר עד שישכור הימנו רשות שיש לו בחלר: עד שיהו ב' ישראלים. דרין בב' בתים ואוסרין זה על זה ובאין לערב ביניהן העכו״ם אוסר עליהן אבל על היחיד אינו אוסר ובגמרא וסב.ן מפרש טעמא: מעשה בלדוקי אחד. קסבר ר"ג לדוקי אינו לעכו"ם ולא דמי לכותי דגרי אריות הן ואינם גרים גמורים אבל לדוקי ישראל הוא הנהפך למינותש ואינו מודה בתורה שבעל פה כיון דישראל הוא יכול לבטל רשותו בלא שום שכירות:

ואמר לנו אבא מהרו והוליאו כליכם למבוי. והחזיקו בו כיון דקדש היום מיד כדי שלא יחזור בו: עד שלא יוציא. כליו תחלה ויחזור ויחזיק ברשוחו ויאסור עליכם. וש"מ דאינו כעכו"ם דאי אגירו מיניה היכי מלי למהדר אע"ג דמפיק לא אסר דהא נקיט דמי: מהרו ועשו לרכיכם במבוי. מבעוד יום דבשבת לא מהני לכו האי ביטול שמא יוציא ויאסור עליכם דקסבר רבי יהודה אע"יג דהחזיקו בני מבוי במבוי תחילה מצי לאהדורי ביה: רבינו חננאל

רב יהודה אמו שמואל שבת בעיר חריבה לרבנן מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה, והנותן עירובו בעיר החריבה אין לו אלא ממקום עירובו אלחית י אמה. רבי אליעזר אומר ביז השוכת כיז הנותז בין השובת בין המחן מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה. ואקשינן לר׳ אליעזר תנן אמר להן ד' עקיב' אי אתם מודים לי בנותן את י עירובו כו׳. וחריבה לית בה דיורין, (ובחוצה) [ובחריבה] מיהת מודו ליה לר' עקיב' שאין לו אלא ממקום עירובו אלפים אמה. והיאך א״ר אליעזר ביז שובת ביז נותז מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה. ופריק . לא תימא שאין בה דיורין שאינה ראויה לדירה, נותן לה ממקום עירובו אלפים וכיון שלא נאסר אלא ע"י עכו"ם לא והחריבה ראויה לדירה היא. ת״ש שבת בעיר גדולה ואפי׳ היא כמערת צדקיהו מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה וכר׳. ואקשינן טעמא דשבת הא נותן לא, והיאך אמר ר' אליעזר . לא שנא שובת ולא שנא נותן מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה. אלא אימא מערה ישיבה ממקום עירובו אלפים ובשובת שמהלך את כולה וחוצה לה אלפים. מר יהודה אשכח לבני מברכתא דהוו מותבי עירובא בכנישתא הוחב ערובא בכישונא דאבי גבר. אמר להו נמי אחיתו ליה, כלומר הכניסוהו כלפי התחום כי היכי דנשתרו לכו טפי בתחומא כר' עקיבא . דאמר אין נותן לו ממקום עירובו אלא אלפים אמה. רבא לרב יהוד׳ פלגאה, פי׳ בעל מחלוקת. לית דחש לה לדר׳ עקיב׳. אלא בי כנישתא בולה דילהון היא, ומחוץ לכנישתא משחינן להו תחומא. דאמר מר הלכה וווומא. דאמו מו הכוה כדברי המיקל בעירובין. הדרן עלך כיצד מעברין הדר עם הנוכרי בחצר הרי זה אוסר עליו, ר׳ אליעזר בן יעקב אומר לעולם אינו אוסר עד שיהו שני ישראלים כו׳.